

възниквали при възстановяване на естествената хронология, ще са субординиращи – ще указват текста посредством други текстове. Именно тук ще заработят понятията *фено* – и *генотекст*. Базирайки се на конкретни наблюдения над Яворовите текстове, отново установихме закономерност от сферата на спекулативността. Творби, отнасяни към *втората* поетика, съдържат резонансни единици и фигури от творби, принадлежащи на *първата* поетика. Това дава възможност както за семиотични полагания, или по-точно срещупологания, така и за прокарване на видими мостове над дискурсивния пролом. Резониращите текстове от по-късните години в творчеството на поета – 1905, 1906, 1907, 1908, 1909-1910 – могат да се съотнесат към текстовете, написани преди 1905 и преди 1904 г. като своего рода индексални макрознаци. Това радикално виждане на Яворовата поезия, от своя страна, предопределя две важни следствия: 1) мисленето на *втората* поетика като парадоксално подчинена и семантично зависима от *първата* поетика, от нейни основни образни конструкти. Или – тази дискурсивна практика на Яворов не е нищо друго освен поредица означаващи, чиито евентуални означаеми се намират отгъдетък *границата*, отгъдетък 1904 г.; 2) разкриване на генотипната структура (структури), изображението, референциалната насоченост зад и под феноменалните структури на късните Яворови текстове. Определено смятаме подобно ретроспективно съотнасяне за приносно: видян като значеща структура, т.е. приведен в процес на означаване, а не застинал в мъгла от означаеми, даден Яворов текст от 1905–1906 г. насетне би обогатил не толкова собствената си семантика, колкото нашия поглед върху него и въобще върху Яворовата поезия. При подобен парадоксален резултат – да се дарява с екзистенциална дълбочина *първата* поетика (дълбочина, може би неправомерно отказвана и потискана до момента) и обратно – да се постига някаква странна, неподозирана пластика и конкретност на твърде абстрактните значения, приписвани на Яворо-